

Redactioneel

In de eerste aflevering van 2020 van het *Tijdschrift voor Ondernemingsbestuur* vindt u drie bijdragen met uiteenlopende onderwerpen.

De eerste bijdrage is van de hand van redactielid *Jos Hamers*. *Hamers* is per 1 juli 2019 tot hoogleraar aan Maastricht University benoemd op de leerstoel Nationaal en Interregionaal Rechtspersonen- en Personenvennootschapsrecht. Op 13 december 2019 sprak hij zijn oratie uit. De redactie feliciteert *Jos* van harte met zijn benoeming!

In zijn bijdrage gaat *Hamers* in op het Voorontwerp modernisering personenvennootschappen. Dat onderwerp staat ook centraal in zijn oratie. Het voorontwerp is aan een consultatieronde onderworpen. In het voorgestelde wettelijk kader voor de Nederlandse personenvennootschappen wordt de personenvennootschap een rechtspersoon met een eigen vermogen. Het doel van de regeling is het faciliteren van de ondernemer met een moderne en toegankelijke regeling die bovendien passende bescherming geeft aan vennoten en schuldeisers van personenvennootschappen en die zekerheid biedt aan het handelsverkeer. *Hamers* blikt kort terug op de voorgeschiedenis van het voorontwerp, bespreekt het voorontwerp op hoofdlijnen en staat stil bij aspecten die nog enige aandacht verdienen.

De tweede bijdrage in dit nummer is van *Sanjay Sewnath*. Hij stelt de aansprakelijkheid van de bestuurder-werknemer centraal, in het bijzonder de samenloop tussen de normen van art. 2:9 BW en art. 7:661 BW. *Sewnath* werpt de vraag op of een spanningsveld kan ontstaan bij de beoordeling van de aansprakelijkheid van de bestuurder-werknemer, waarbij deze twee aansprakelijkheidsnormen betrokken worden. Daartoe analyseert hij de literatuur en rechtspraak op dit punt en beantwoordt hij (i) de vraag of, en zo ja in hoeverre, de normen ‘ernstig verwijt’ en ‘opzet of bewuste roekeloosheid’ aan elkaar gelijk mogen worden gesteld en (ii) de vraag of sprake is van een samenloop tussen de genoemde aansprakelijkheidsnormen.

In de derde bijdrage gaat redactielid *Ger van der Sangen* in op de vraag op welke wijze de vermogensbescherming bij coöperaties in de zin van art. 2:53 lid 1 BW is vormgegeven. Deelvragen, zoals waarom in de wettelijke regeling van de coöperatie geen regels van vermogensbescherming bestaan en welke normen rond winstuitkering aan de leden bestaan, alsmede de vraag wanneer sprake is van winst bij een coöperatie, passeren de revue. *Van der Sangen* stelt dat de klassieke benadering van vermogensbescherming, zoals die van de NV en BV, voor de coöperatie een te enge benadering is. Vermogensbescherming bij de coöperatie heeft namelijk ook een functie om het belang van de leden te beschermen vanwege het bijzondere karakter van de coöperatie als verlengstuk van de bedrijfsactiviteiten van de leden. Dat heeft gevolgen voor de financiering van en de zeggenschap binnen de coöperatie, aldus *Van der Sangen*. Hij besteedt ook aandacht aan technieken om het vermogen van de coöperatie in het belang van crediteuren en leden te beschermen en gaat in op de vraag wat de rechtspositie is van leden bij majeure transacties die raken aan de structuur en inrichting van de coöperatie en contrair kunnen zijn aan de wettelijke doelstelling van de coöperatie. Als laatste beantwoordt *Van der Sangen* de vraag of het vermogen van de coöperatie effectief beschermd kan worden door het vormen van statutaire reserves. Hij sluit af met een conclusie.

Ik nodig u, als lezer, van harte uit te reageren op artikelen in *TvOB* en uw opmerkingen of suggesties over *TvOB* kenbaar te maken aan Charlotte Helmer (redactiesecretaris) op: tijdschriftvob@gmail.com.

Namens de redactie, Rogier Wolf